

Beeld/spraak

Frank BAHNMÜLLER / Jozefien VAN HUFFEL

ANTWERPEN | Mooie liedjes duren niet lang. Zegt men. Toch kunnen we samen heel lang zingen. We zingen sinds de jeugdbeweging, de school, het spelen op straat. Wisten meteen dat onze stemmen pasten of ontdekten geleidelijk de juiste toonaard. Ontwikkelden elk onze strofen, maar kennen zelfs na jaren stilte nog het gezamenlijk refrein. En we stokken niet na een valse noot. Mooie liedjes zouden niet lang duren. En toch vulde *Chiro zingt* dit najaar de Sint-Anna-ten-Drieënkerk. Met prachtige, levenslange liedjes.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Crematoria

KERK & leven, 2 OKTOBER 2013

Graag een reactie op uw dossier over de liturgie in crematoria. Als gediplomeerd amateurorganisator speelde ik ruim duizend uitvaartdiensten in kerken. Ik was af en toe ook als buur of oud-collega aanwezig op een uitvaart in het crematorium in Turnhout.

De kerkelijke uitvaartdiensten verlopen over het algemeen goed, al zijn er gevallen waarbij ik me de bedenking maak: „Mens toch, wat kom je hier nog doen?” In het crematorium heb ik altijd een positief gevoel. Alles is netjes geregeld, er mag een koor komen zingen en zelfs als er een reguliere begrafenis in plaats van een crematie volgt, verloopt de dienst serene.

Persoonlijk vind ik dat er weinig verschil bestaat tussen een kerkgebouw en een crematorium. „Waar er twee of drie in mijn naam bijeen zijn, ben Ik in hun midden” (Matteüs 18, 20).

Waarom kiezen velen dan voor het crematorium? Er zijn meerdere argumenten. Vaak wordt er in de kerk toch geen mis meer

gedaan. Soms is de celebrant allergisch voor het Sanctus. Men heeft het ook voortdurend over ‘vieren’, hoewel een begrafenis allereerst met verdriet en rouw te maken heeft.

Dat een priester of diaken in de crematoria geen uitvaartdienst meer zal leiden, vind ik niet erg. Soms doen leken het zelfs beter. Wat de doorsneegelovige evenwel tegen de borst stoot, is dat de pastoor op de uitvaart in de kerk aanwezig is en er een gebedsdienst leidt, maar geen mis wil doen. Als je dan toch de voorkeur voor een crematorium wil afremmen, is er volgens mij maar één oplossing: verzorg de kerkdiensten beter.

Gabriël PEETERS, via e-mail

Episcopaal bevel

KERK & leven, 2 OKTOBER 2013

De beslissing van de Vlaamse bisschoppen om geen katholieke ceremonies meer toe te laten in crematoria is de zoveelste beslissing om zich met de Vlaamse Kerk terug te plooiën in haar eigen schelp. Dopen in een materniteit mag al niet meer en

de voorbereiding op een eerste communie hoort niet meer thuis in een school. Allemaal maatregelen om de katholieke gelovigen in ‘hun’ kerk te krijgen.

Al sinds mijn jeugd, meer dan vijftig jaar geleden, wordt het belang van de kerkgemeenschap onderstreept – waar ik trouwens een vurige voorstander van ben. Maar alle motivaties en inspanningen ten spijt, blijven levende parochiale kerkgemeenschappen, met uitzondering van de geëngageerde leken, eerder schaars.

Wie weet lukt het nu misschien wel door middel van zo’n episcopaal bevel. Zo’n Kerk zal dan echter eerder op een clubje lijken dan op een gemeenschap. Los daarvan stel ik me bovendien de vraag waar de gelovigen terecht kunnen die het leven zien als een ‘mensoverstijgend’ geschenk dat ze bij geboorte, huwelijk en dood dankbaar en hoopvol willen erkennen en aan Gods zorg toevertrouwen. Ze voelen zich niet zozeer met die kerkgemeenschap verbonden en nog minder met het instituut. Voor hen wordt de deur nu gesloten want,

zo stellen de Vlaamse bisschoppen, het is ‘onze’ Kerk. Wie zich niet aan de regels houdt, kan wel aankloppen, maar moet weten dat de deur toch niet wordt opengedaan.

Donaat DUMON, Gullegem

Absurd

KERK & leven, 2 OKTOBER 2013

Ik lees dat een uitgebreide katholieke liturgie in crematoria verdwijnt vanaf 2015. Wat absurd! Dan is het kalf al lang verdrongen. Waarom doet men dat dan niet meteen?

Guido ENGELS, Beveren-Waas

Onbehagen en overvloed

KERK & leven, 9 OKTOBER 2013

Graag een reactie bij uw standpunt *Onbehagen te midden van overvloed*, waarin wel meer mensen zich kunnen vinden. Eenvoudig genoeg schein in het huidige levensbestek, het valt soms moeilijk te combineren met onze hoge levensverwachtingen. En toch doen mensen het, meestal

uit noodzaak of omdat ze er een levensstijl in vinden waarbij ze zich goed voelen.

Ons land is een van de rijkste ter wereld. Toch blijven we mensen die in de kwetsbaarste momenten nood hebben aan iemand die de taal van mededeelzaamheid begrijpt. Vreemd toch, dat met de opwaardering van kennis en wetenschap, de inbreng van vriendschap, verdraagzaamheid en betrokkenheid minder hoog wordt ingeschat. Of toch niet helemaal... als het erop aankomt.

Veerle LORIAUX, via e-mail

Street fishing

KERK & leven, 9 OKTOBER 2013

Jongeren die meedoen aan wat u de nieuwe rage *street fishing* noemt, moeten beseffen dat hun hobby absoluut niet diervriendelijk is. Het getuigt van weinig respect voor levende wezens om die voor je plezier aan een haak in hun bek met geweld uit hun biotoop te sleuren. Als Brent echt van vissen houdt, kan hij ze beter in het water laten.

René HEREMANS, Kontich